

Ahval, 25 Şubat 2020

Masumiyetinin mahkemece ilanından sonraki rüyam:

Masumlara masum muamelesi yapılmaya başlanmış. Yalnız Osman değil, herkesin hakkı tanınmış. Parmaklıkların berisinde olanlar ailelerine kavuşmuş. Babalarla çocuklar, eşler, anneler bebekleriyle hapisane avlularından parklara çıkmışlar. O küçükler ilk kez köpekleri görmüşler, okşamışlar onları.

Gardiyanlar da bir nefes almış. Boş hücreler çok hoş! Onlar da insanlarla aralarındaki demir parmaklıkları yaşamıyor. Onlar da bugün çayırlara çıkmayı düşünüyor.

Dışarıdakilerin vicdanı rahatlamış. Utanmıyorlar içeride olmadıklarına. Şimdi aslında gerçekten

özgürler.

“Masumlar hapishaneleri” artık kalmayınca, korkanlar da farklılaştı. Şimdi, yalnız caniler, hırsızlar, iftiracılar korkuyor. Bir de, şöyle veya böyle, eskiden ve şimdi, her koşulda yaptıkları ve yaptırdıkları yüzünden yarınları konusunda tedirgin olanlar, tabi ki yine korkuyorlar. Onlar hep korkacak çünkü korkuyu ektiler korkuyu biçmekteler.

Hâkimler artık gözlerini çocuklarının gözlerinden kaçtırmıyorlar. Eşlerinin yanına uzanınca normal davranıyorlar. Çünkü onların da hayatı normale dönmüş. Mesleklerinden ve kendilerinden utanmıyorlar.

Yalan bulutu kalkmış gibi. Etraf daha güneşli. İnsanlar turistlerle konuşurken güleç. Acaba kime selam verdiğimde başım belaya girer diye kaygılı değiller. Bahane uydurmuyorlar, çevreleriyle barışıklar.

Yurtdışındakiler de bakışıyorlar, bir cevabı ararcasına. Acaba dönsek mi, diyorlar. Evimiz, bahçemiz, dükkânımız ve komşumuz yeniden varlar, diyorlar. İşte Osman serbest!

Piyasayı izleyenler bile ilk kez insanlara bakıp umutla kâr hesapları yapıyorlar. Düze çıkıyoruz, diyorlar. Müşteriler akın edecek, çocuklarımız iş bulacak, çünkü hapishaneler boşalıyor.

Düne kadar sabah akşam komplo hesabı yapılırdı, şimdi neden herkes güleç? Oysa hep kötülüğü düşünürlerdi... Şimdi umutla yarını düşünüyorlar. Korkuyu kimse sevmemiş, belli!

Artık birlik ve beraberlik için kan dökmek de gerekmiyor. Bizim er memnun, düşman er de memnun, her ikisinin anne ve babaları da çok memnun. Düşman da memnun olduğu için düşmanlığı kalmamış. Demek o kadar kolaymış!

Osman ve bunca Osmanlar sıkıntı yaratmıştı, korkuyu, kuşkuyu, güvensizliği beslemişti. Şimdi bambaşka mesajlar veriyorlar. Dışarıda olmalarıyla her şey bambaşka olmuş.

Ama birden Osman yeniden eski haline dönmüş, dönüştürülmüş. Emirle. Rüya aniden bitti, kâbus oldu. Her şey yerli yerine oturdu. Eski hamam, eski tas! Biz bize benzeriz. Hizaya girildi. En başta savcılar ve hâkimler, sırasıyla Osmanlar ve bizler bütün olarak.

Haddimiz bildirildi. Ya ne sanmıştık? Biz hukuk mukuk diyenlere boyun eğmeyiz! Bizim gücümüzü test edeceklerini sananlar, hele hele bizi alt edeceklerini sananlar... Bizi gidici sananlar, böyle boş emeller taşıyanlar... Hele bize zorla demokrasiyi dayatmak isteyenler... Biz bunlara pabuç bırakmayız...

Her şey tersine mi döndü? Belki de değil: o rüya gerçek olanı tersine çevirmişti. Normali kâbusu yaşamaktır. Hatta kâbusu normal durum olarak yaşamaktır. Savaş, hele başka bir ülke içindeki savaş bile artık normal sayılıyor. Bütün dünyanın kanunsuzluk dediği kâbus da “hak” oluyor. Korku, şüphe, güvensizlik ve depresyon vatandaşı devletine bağlayan güç oluyor. Meşruiyet zemini.

Rüya ile kâbus arasında çok küçük bir mesafe var. Bir insan boyu sanki. Bu mesafe aşılsa, her şey “normalden” normale dönüşecek! Bayraklı tabutlar olmayacak, biz-onlar olmayacak ve en önemlisi korkunun yerini güven alacak.

Eskiden diktatörlerin egemen olduğu ülkelerde bulundum. O halkların en tipik halleri, yabancılarla konuşma biçimleriydi. Sanki birileri onları dinliyormuş gibi konuşurlardı benimle. Kelimeleri seçerler, siyasi yorumlardan kesin kaçınırlar, ülkeye yönelik eleştirilerde bulunmazlardı. Anlaşılan “sen şu kişiyle konuştun, demek suçlusun” diyecekler diye korkarlarmış. O zaman onları korkak nitelemiştim. Şimdi “ihtiyatlıydılar” diye düşünüyorum. Bu da kâbusun öğrettiklerindendir.

Bu kâbus Hristiyanlık dünyasında orta çağlarda “aforoz” (anathema, excommunication) olarak yaşandı. Birileri dinden uzaklaşmış sayılıp toplum dışına atılır, onunla kimse konuşmaz, temas kurmaz, ona yaklaşan olursa o da aforoz edilirdi. Bugün Türkiye’de aforoz edilenlere “terörist” diyorlar. İsim önemli değil, yaşanan aforozdur.

Belki bugünkü rejimin en “dinsel” yanı bu uygulamasıdır. Toplumun büyük bir kesimi “aforoz”

edilmiş. “Onlarla” temas çok tehlikeli! Sahi, Kavala kiminle konuşmuş? Kavala ile kimler konuşmuş? Kavala ile konuşmuş olanlarla kimler konuşmuş?

[Ahval](#)